Geçmişte Saklı

Neslihan Uca

Macera Perest
kitaplar

Bu kitap kurgudur. İsimler, karakterler ve olaylar bütünüyle yazarın hayal dünyasında yaratılmış olup gerçek olaylara, yerlere ve kişilere olan benzerlikler yalnızca rastlantıdan ibarettir.

YAZARIN NOTU

Gazetede okuduğu, haberlerde dinlediği onca kadının hikâyesi gözünün önüne geldi. Kocaları, sevgilileri ya da güvendikleri biri tarafından kaçırılan, şiddet gören, hatta öldürülen, ölüme terk edilen... En yakınlarının aynı zamanda cellatları da olduğunu ne zaman fark ediyorlardı acaba? En son anda mı ya da hep biliyorlardı da bilmezden mi geliyorlardı? Korkuyu iliklerinde hissediyordu.

ASLI
18 MAYIS 2015

Aslı, yağmurda koşar adımlarla Erenköy'deki camiye yürüyordu. Cenaze öğlen kalkacağı için Bağdat Caddesi'nin en yoğun zamanına denk gelmişti. Azıcık yağan mayıs yağmurunda bile cadde trafiği birbirine girmişti. Ezan sesine korna sesleri karışıyordu. Tam önünde pusetlerindeki bebekleriyle birlikte iki anne sohbet ederek yürüyordu. Karşı taraftan sarmaş dolaş genç bir çift kahkahalar atarak geliyordu. Dünyada onlardan başka kimse yokmuş gibi bir havaları vardı.

Biraz ileride Aslı'nın da iyi müşterisi olduğu simitçinin önünde, yaşlı bir teyze sanki dünyanın en önemli işiymiş ve sınırsız zamanı varmış gibi büyük titizlikle arabadaki en gevrek simitleri seçmeye çalışıyordu. Müşterisine saygı ve sabırla yardımcı olan simitçiyle göz göze gelince, birbirlerini gülümseyerek selamladılar.

O anda telefonunun çaldığını fark etti. Elindeki şemsiyeye rağmen binbir sihirbazlıkla telefonu kulağına yaklaştırmayı başardı. Kimin aradığına bakmasına gerek yoktu. Kocası Alp her gün öğlen gibi mutlaka arayıp nasıl olduğunu sorardı. Her evliliğin zaman içinde gelişen günlük ritüelleri vardı. Bazıları sabah karşılıklı kahve içerdi, bazıları sahilde sohbet ede ede yürürdü.

Gün içindeki bu kısa görüşmeler üç yılı geride bırakan evliliklerindeki vazgeçilmezlerdendi. Genelde üç beş dakika süren, içeriği pek de özel olmayan konuşmalardı ama Aslı'ya kendini iyi hissettiren, hayatında her şeyin yolunda olduğunu düşündüren anlardı. Gülümseyerek telefonu açtı.

"Selam canım, nasılsın?"

"İyilik ne olsun. İşlere ara verdim, sesini duyayım dedim. Yürüyorsun herhalde?"

"Evet, evet. Taksiye binsem çok daha uzun sürecekti. Hem hareket de etmiş oluyorum."

"Aslı..."

Alp'in cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Ne diyeceğini çok iyi biliyordu.

"Ben gayet iyiyim canım. Lütfen benim için endişelenme. Bu son görevi yerine getirmem gerek."

Alp, pes ediyorum dercesine derin bir nefes aldı. "Altı gibi gelmiş olurum eve. Haydi öptüm."

Telefonu kapattığında caminin girişine gelmişti bile. İçeri girmeden şemsiyesini kapadı. Yağmur neredeyse durmuştu. Siyah beyaz puantiyeli eşarbını ensesindeki koyu kahve dalgalı saçlarının üstüne attı. Her ne kadar Alp'e iyi olduğunu söylese de, kalp atışları hızlanmıştı. Derin bir nefes alarak yürümeye başladı.

Avluda Çiğdem Teyze'nin arkadaşları olduğunu düşündüğü, altmış beş yaş üstü bakımlı şık hanımlar ağırlıklıydı: Bağdat Caddesi'nde yaşayan, iyi eğitimli, maddi açıdan sıkıntısı olmayan, çoğunluğu eşlerini son on yıl içinde kaybetmiş, zamanını kurslar ve torunlarla geçiren bir kitle.

Caminin kapısındaki bir görevli Çiğdem Teyze'nin fotoğrafını göğsüne takması için Aslı'ya uzattı. Fotoğraftaki hâli, hatırladığından daha yaşlı olsa da her daim bakımlı sarı saçları bu fotoğrafta da göz alıcıydı. Zaten doğal güzelliği olan bir kadındı ama kendine bakmayı da iyi bilirdi.

Selin, annesini gençliğinde Catherine Deneuve'e benzettiklerini söylerdi. Aslı fotoğrafa bakınca gözleri doldu. Küçücük bir fotoğrafın bu kadar yoğun duyguyu çağrıştırması inanılmazdı. Özenle yağmurluğunun üzerine iliştirdi.

Çoğunluğu siyaha bürünmüş kalabalığın içinde Selin'i ararken gözüne bir renk çarptı: Alev gibi fışkıran kızıl dalgalı saçlar. Hayalet görmüş gibi donakaldı. Gözleri karardı,

yer sanki ayağının altından kayıyordu. Yanındaki ekose kasketli, pardösülü yetmiş yaşlarındaki amcaya tutunarak dengesini sağladı.

Adamcağız bir anda koluna yapışan genç kadına şaşırsa da, centilmenliği elden bırakmadı. "İyi misin hanım kızım?"

"Kusura bakmayın, bir an dengemi kaybettim."

"Üzüntüdendir kızım. Başımız sağ olsun hepimizin. Ani bir kayıp oldu. Tanıdığım en hayat dolu insanlardandı Çiğdem Hanım. Yakınınız mıydı?"

Aslı, kibar yaşlı adamın sorusunu cevaplarken gözleri kalabalıktaydı. Kızıl saçlar nereye kaybolmuştu? "Çok üzücü maalesef. Son yıllarda pek görüşememiştik ama benim için çok değerli bir insandı. Kızıyla üniversite arkadaşıyız."

"Selin'in arkadaşısınız demek. Yavrucak o da çok sarsılmış. Tabutun başından ayrılamıyor. Kolay değil tabii insanın annesini kaybetmesi."

Üzüntüyle başını sallayarak amcayı onayladı. Başsağlığı dileyip tabutun yakınında birikmiş kalabalığın içine doğru yürüdü. İki üç adım atmışken karşısına çıktı Selin. Böyle karanlık ve melankolik bir ortamda bile güneş gibi parlıyordu. Aslı, onu her gördüğünde hissettiği kıskançlık ve hayranlık sarmalında buldu kendini.

Selin hep çok güzeldi. Annesinden miras aldığı sarı, düz, sağlıklı saçları, baba tarafından gelen yeşil gözleriyle üniversite yıllarında kampüsün en göz alıcı kızlarındandı. Aradan geçen yıllar güzelliğini daha da olgunlaştırmıştı. Cenazede bej trençkotu, koyu kahverengi güneş gözlükleri ve sımsıkı atkuyruğu yaptığı sırma saçlarıyla çok asildi.

Aslı'nın da görüntüsüyle ilgili bir şikâyeti yoktu. Kendini fiziksel olarak tanımlaması istense, kullanacağı sıfatlar doğal, hoş ve sportif olurdu. Otuz beş yaşına rağmen gayet fitti ama Selin'in yanında herkes, her şey vasatlaşıyordu. Yağmurdan hafif çamurlanmış ayakkabıları, akmaya başla-

dığını hissettiği rimeli ve ıslandıkça iyice kabaran dalgalı kahverengi saçlarıyla onun antitezi gibiydi.

Tabutun yanında başsağlığı dileklerini kabul eden Selin, sanki içgüdüsel olarak başını Aslı'nın tarafına çevirdi. Onu görünce gözlüklerini çıkardı. Islak, koca yeşil gözleriyle baktı, hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi ve kollarını ona doğru açtı. Aslı, kendine itiraf edemese de, ne kadar özlemişti Selin'i, Ela'yı, üniversite yıllarını.

Karacaahmet Mezarlığı'ndaki defin işlemleri sonrası iki eski üniversite arkadaşı sessizce yan yana yürüyordu. Önlerinde de Selin'in Amerikalı kocası Mark ve iki kızı. Mark, ortada, kızlarının elini tutmuştu. Ne kadar da uzun boyluydu, bir doksan civarı olmalıydı. Selin işletme *master*'ı yapmak için Amerika'ya gittiğinde üniversitede tanışmışlardı. Selin'in büyük kızı Sue, dokuz yaşındaydı ama babasından aldığı uzun boyu sayesinde rahat on iki yaşlarında gösteriyordu.

Sue'nun bebekliği Aslı'nın hatıralarında çok netti. Her ne kadar Selinler Amerika'da yaşasa da yaz tatillerinin bir kısmını hep Türkiye'de geçirirdi. Sue'yla geçirdikleri zamanlar Ela ve Aslı için unutulmazdı. Küçük kızın her hâli onlar için başlı başına maceraydı. Oyuncak bebek gibi giydirip süslerlerdi. Bir sürü fotoğraf olmalıydı Sue'nun bebekliğinden. Neredeydiler acaba? Selin'le ilgili her şeyi hayatından çıkarırken onları da atmıştı belki.

Küçük kız dört buçuk yaşlarında olmalıydı. Elindeki pelüş tavşan dahil, her şeyi pembeydi. Üniversite yıllarında tüm sırlarını bildiği, bir zamanlar can dostu olan arkadaşının küçük kızının adını bile bilmiyordu. Selin'le eşzamanlı hamile kaldıklarına göre onun da şu anda bu yaşlarda bir çocuğu olacaktı demek. Tabii o kötü olaylar yaşanmamış olsaydı. Düşününce içi sızladı.

Sonra karnına dokundu hafifçe. Dışarıdan belli olmasa da yaklaşık üç buçuk aydır yeni bir misafiri vardı. Bir an hamile olduğunu söylemek için ağzını açacak oldu, sonra

kendini tuttu. Ne yer müsaitti, ne zaman. Hem Selin bu değerli sırrı paylaşmaya layık değildi. Bunu yıllar önce acı biçimde öğrenmişti. Düşüncelere dalmışken Selin'in sesiyle kendine geldi.

"Seninle bir an önce yalnız konuşmak istediğim bir konu var Aslı."

"Bizim konuşacak neyimiz kaldı ki Selin?" derken sesi sinirden titriyordu.

Bazı duygular yıllar geçse de keskinliğini kaybetmiyordu. Can acısı en geçmeyen acılardandı. Aslı uzun süre fiziksel olarak da hissetmişti bunu. Aylarca her gün uyandığında görünmeyen bıçaklar delik deşik etmişti kalbini.

"Bugün buradaysam tek nedeni Çiğdem Teyze'yi sevdiğim için. Çok emeği geçmiştir bana, çok yemeğini yemişimdir evinde."

"Biliyorum, benim konuşacaklarım da annemle ilgili. Yoksa geçmişi deşip seni üzmek gibi bir niyetim yok asla. Bugün yarın başsağlığına gelenler olur, o yüzden müsait olmaz ama sana da uyarsa çarşamba sabah Moda'da, üniversitedeyken gittiğimiz yerde kahve içelim mi?" Bunu dedikten sonra duraksadı. "Duruyor mu acaba orası? Ben gitmeyeli on yıl falan olmuştur herhalde."

Görüşme talebine hazırlıklı değildi, şaşırmıştı. Ne cevap vermeliydi? Mantığı, cenazeye gelerek görevini yerine getirdin, artık bir işin yok onunla, dese de Selin ve geçmişle ilgili her şey onu mıknatıs gibi çekiyordu. Yalnızca bir kahve, diye kendini ikna etti.

"Keyfi Moda'yı söylüyorsun. Çarşamba, saat onda. Bir saat kalabilirim yalnızca. İşim var sonra."

Bu cevapla rahatlayan Selin, eşinin kapısını açtığı siyah araca bindi. Hava yumuşamıştı. Aslı, ilerideki taksi durağına yürürken yağmurluğunu çıkarıp eline aldı. Bir an önce evine dönmek için sabırsızlanıyordu. O sırada telefonu çaldı. Arayan ağabeyi Burak'tı.

"N'aber?"

"Hayırdır Burak? Sen aramazsın gün ortasında durup dururken?"

"Aşk olsun ya. Biliyorsun ne kadar yoğun olduğumu. Yoksa en favori ve tek kardeşimi aramaz mıyım?"

"Biliyorum, biliyorum, şaka yapıyorum. İyi geldi sesini duymak. Cenazedeydim ben de. Bahsetmiştim ya Selin'in annesi vefat etti diye."

"Aaa, doğru! Söylemiştin. Merak ediyorum nasıl geçti ama şimdi hiç zamanım yok. Sonra detaylı konuşuruz. Asıl ben seni şey için aramıştım..."

"Annemlerin evlilik yıldönümü kutlaması için ikimiz adına bir şey almamı isteyeceksin" dedi gülümseyerek.

"Nereden bildin?"

"Tanıyorum seni."

"Sen bir tanesin."

"Cumartesi görüşmek üzere. Haydi öptüm."

Çocukluğundan beri ağabeyi için bir şeyler yapmaya, onun hayatını kolaylaştırmaya alışıktı. Burak, sözde ondan üç yaş büyüktü ama ailenin büyümeyen çocuğuydu. Taksi sırasında telefonuna bakarken omzuna değen elle irkildi. Arkasını dönüp kızıl dalgalı saçlı, güneş gözlüklü siyahlar içindeki kadını görünce ister istemez bir adım geri gitti tedirginlikle.

Kadın gözlüklerini çıkarıp gülümsedi. "Aslıcığım merhaba. Korkutmadım inşallah seni. Camide de gördüm ama yanına gelip konuşacak fırsatı bulamadım."

Kızıl saçlar Ela'nın ablası Derya'ya aitti. Tabii ya. Bunu nasıl düşünememişti. Bu aralar rüyalarında, bazen de kâbuslarında Ela'yı sık sık görüyordu ama karşısına kızıl saçlı biri çıkınca hayalet görmüş gibi rahatsız olması saçmalıktı. Hasretle sarıldılar birbirlerine. Derya, Ela'dan beş yaş büyüktü. Birbirlerine çok benzerlerdi.

İkisi de bir elli beş civarı kısa boylarına rağmen kızıl

saçlarıyla her ortamda kendilerini belli ederdi. En son gördüğünden beri Derya ne kadar da çökmüştü. Alev rengi saçları ve gözünün altındaki morluklar dışında yüzünde hiç renk kalmamış, çok da kilo almıştı. Siyah gömleğinin düğmeleri en ufak fırsatta kopacak gibi gergin duruyordu.

"Nasılsın Derya Abla? Şaşırdım bir anda, kusura bakma."

"Nasıl olalım canım. İyi olmaya çalışıyoruz. Bursa'dan buraya bir iş için gelmiştim. Tesadüfen gazetede ölüm ilanını gördüm. Ela çok severdi Çiğdem Teyze'yi. Burada olmamı isterdi. O yüzden geldim."

"Çok iyi etmişsin. Üniversite yıllarımızda onun evi buluşma yerimizdi. Orada çok anımız var cidden."

"Selin, Ela ve sen, ne muhteşem üçlüydünüz. Kimin aklına gelirdi..." Derya'nın gözleri bulutlandı, uzaklara daldı.

Aslı ne diyeceğini bilemedi. İyi olmadığını, olamayacağını bildiğin birine nasılsın diye sormak çok saçmaydı. Allah'tan Derya sormasını beklemeden konuşmaya devam etti. "Ölenle ölünmüyor ama hiç kolay değil. Benim kardeşimdi ama senin de can dostundu. Anlarsın neler hissettiğimi. Dört yıl olacak yakında. Düşünmeden tek bir gün geçmiyor."

Aslı bu derin mevzulara girmek istemiyordu, girerse çıkamayabilirdi. Tek istediği, bir an önce taksiye binip evine, Alp'in yanına gitmekti. Haklısın anlamında başını sallamakla yetindi. Derya çantasından telefonunu çıkarıp uzattı. Aslı, telefon ekranını kaplayan iki kız kardeşin komik suratlarla tasasız, endişesiz kameraya baktıkları fotoğraflarını gördü içi acıyarak.

"Aslıcığım telefon numaranı yazsana. Arayayım seni, konuşalım uzun uzun. Bursa'ya da bekleriz. Annemler çok mutlu olur."

Numarasını tuşlarken, "İnşallah çok isterim" diye sözcükleri ağzında geveledi Aslı.

"İnşallah" böyle durumlarda hayat kurtarıcı sözlerdendi.

Telefonu geri vermek için uzattığında Derya, onu kendine doğru çekerek kuvvetlice sarıldı... kardeşine yıllardır duyduğu özlemle kucakladı Aslı'yı. Sonra Aslı'nın kulağına eğildi. "Ben, Ela'nın, dedikleri gibi kaza sonucu öldüğüne inanmıyorum. O zaman da inanmadım, hâlâ da inanmıyorum."

Aslı gelen taksiyi bahane ederek acele bir vedayla kendini Derya'nın kollarından kurtarıp araca attı. Kulağına fısıldananların yüküyle arka koltuğa çöktü. Şoförün, "Hanımefendi hanımefendi!" demesiyle kendine geldi. Taksici kara gözleriyle aynadan, nereden çattık bu deliye, der gibi Aslı'ya bakıyordu. Nereye gideceğini söylemeyi unutmuştu. Hâlâ az önceki olayın şokundaydı.

"Dalmışım, kusura bakmayın. Çiftehavuzlar'a lütfen."

Taksici hışımla gaza bastı.

Araç giderken Aslı dayanamadı ve kafasını arkaya çevirdi. Derya'nın geride kaldıkça Ela'ya dönüşen silueti ona bakıyordu.

ELA
18 MAYIS 2011

Aslı için endişeliyim. Çok hızlı karar veriyor. İnsanın can dostu olması hem çok güzel hem de çok zor. Henüz çocuğum yok. O yüzden bu hisleri bir anneninkiyle kıyaslamak doğru değil ama onu koruma, kollama isteği ilk tanıştığımız günden beri benimle. Hiç unutmuyorum. Üniversiteye kayıt yaptırdığım 1998 yılının ağustos ayının son haftası, cuma günüydü.